

นวนิยายซ่อนปริศนาที่ทำให้คุณร่วมเล่นเกม
ค้นหาคำใบ้ ไขปริศนา เกมที่จะชี้ชะตามนุษย์ทั้งโลกเริ่มขึ้นแล้ว

ENDGAME

เกมล่าท้ามรณะ

THE CALLING

JAMES FREY

ธันชชา คักดีสยามกุล แปล

เขียน

นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด

Endgame: The Calling

Endgame เล่ม 1 เกมล่าท้ามรณะ

James Frey และ Nils Johnson-Shelton เขียน

ธนัชชา ศักดิ์สยามกุล แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤศจิกายน 2557

ราคา 295 บาท

Original Title: Endgame: The Calling

Copyright © 2014 by Third Floor Fun, LLC.

Puzzle hunt experience by Futuruption LLC.

Additional character icon design by John Taylor Dismukes Assoc.,

a Division of Capstone Studios, Inc.

Thai language translation copyright © 2014 by Nanmeebooks Publications Co., Ltd.

Thai translation rights arranged with William Morris Endeavor Entertainment, LLC.

Through Tuttle-Mori Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2557: สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

เฟรย์, เจมส์.

เกมล่าท้ามรณะ. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2557.

528 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. จอห์นสัน-เชลตัน, นิลส์, ผู้แต่งร่วม. II. ธนัชชา ศักดิ์สยามกุล, ผู้แปล.
III. ชื่อเรื่อง.

813.54

ISBN 978-616-04-2174-9

ISBN 978-616-04-2511-2 (ฉบับ e-book)

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา **ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ** ราตรี สังสฤกษ์ **ผู้จัดการสำนักพิมพ์** สุชาดา งามวัฒน์จินดา **หัวหน้ากองบรรณาธิการ** อาจารีย์ สุทธิโรจน์ **บรรณาธิการ** เล่ม ชัยพร ฌัฐชา กฤตนิวัติชัย **หัวหน้ากองพิสูจน์อักษรและตรวจสอบ** ดวงพร วิญญูธรรมรัตน์ **พิสูจน์อักษรและตรวจสอบ** ธาณิช ลิ้มตระกูล **ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม** เบญจสิงห์ สมบุญ **ผู้จัดการกองศิลปกรรม** กฤษดา เสงส์สงค์ **ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม** สุนันท์ เพชรวาว **ศิลปกรรม** พิมพ์พิศา คุรุธรรมณัฐ **คอมพิวเตอร์กราฟิก** สุปราณี อภัยแสน **หัวหน้ากองประสานงานการผลิต** จรัสศรี พรหมเทพ **ประสานงานการผลิต** ฉัตรทิพย์ กสิสิทธิ์ **สำนักงาน** บริษัท นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919
e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลดท์ คลาสสิกสแกน โทร. 0-2291-7575 **พิมพ์ที่** อักษรสัมพันธ์ โทร. 0-2428-7500 ต่อ 213 **จัดจำหน่ายทั่วประเทศ** บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขำ หน้าขาดหาย สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

ใครหลายคนคงจะเคยสงสัยและตั้งคำถามว่ามนุษย์เราเกิดมาจากไหน เกิดมาได้อย่างไร เราค่อยๆ มีวิวัฒนาการขึ้นมาทีละเล็กทีละน้อยจนเป็นมนุษย์ อย่างในปัจจุบัน หรือว่ามีใครสร้างเราขึ้นมา และถ้ามีคนสร้างเราขึ้นมาจริงๆ จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเขาคิดจะลบพวกเราทิ้งไปด้วยการเล่นเกม

เอนด์เกมคือเกมที่จะลบล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์เกินกว่าครึ่งโลกให้หายไปได้ใน ครั้งเดียว เหล่าผู้เล่นสิบสองคนจากสายเลือดมนุษย์ดั้งเดิมสิบสองสายตั้งแต่ อารยธรรมแรกเริ่มคือผู้เล่นเกมนี้ พวกเขาคือบรรพบุรุษของเรา มนุษย์ทุกคนบน โลกนี้ล้วนสืบเชื้อสายของพวกเขา และเหล่าผู้เล่นจะต่อสู้เพื่อให้สายของตนมีชีวิต รอด ผู้ชนะมีได้เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

เกมล่าท้ามรณะ นวนิยายเล่มแรกในชุด Endgame สร้างประวัติศาสตร์ หน้าใหม่ของวงการหนังสือ ด้วยการผสมผสานปริศنالับสมองเข้ากับนวนิยาย สดระทึกใจที่ดำเนินเรื่องโลดโผนราวกับภาพยนตร์ ผู้อ่านจะไม่ได้เป็นเพียงผู้อ่าน อีกต่อไป แต่คุณคือผู้เล่นที่จะร่วมไล่ล่าหากุญแจไปกับพวกเขา ทะยานจากหน้า หนังสือสู่สื่อออนไลน์ ทั้งคลิป์วิดีโอ แผนที่ เกม เว็บไซต์ ไปจนถึงปลายทาง หาก คุณไขทุกปริศนา หากุญแจจนพบ คุณจะได้รับรางวัลเป็นทองคำแท้มูลค่าห้าแสน ดอลลาร์!

นานมีบุ๊คส์ภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้นำโอกาสคว้าเงินล้านมาสู่ผู้อ่านชาวไทย และขอให้คุณตั้งตาคอยปริศนาต่อไปซึ่งจะนำไปสู่เงินรางวัลที่มากกว่าเดิม!

นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์

หนังสือเล่มนี้คือปริศนา¹
แต่ละหน้าจะทิ้งเบาะแสนำไปสู่กุญแจที่ถูกซ่อนไว้ ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่งในโลก
จงถอดความหมาย แคลร์รหัส และตีความ
สืบค้นและเสาะหา
ถ้าพบกุญแจและนำไปส่งถูกที่ คุณจะได้รับรางวัลเป็นทองคำ²
ทองคำกองพะเนิน³
\$\$\$ Εκατοντάδες χιλιάδες δολάρια την αξία του χρυσού. \$⁴

เนื้อหาส่วนใหญ่ในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องแต่ง แต่มีข้อมูลจำนวนมากที่ไม่ใช่
เรื่องสมมติ

เอนด์เกมคือของจริง และเอนด์เกมกำลังจะเริ่ม

ทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกเวลา ทุกคำ ชื่อ ตัวเลข สถานที่ ระยะทาง สี เวลา ทุก
ตัวอักษรที่ปรากฏในทุกๆ หน้า ทุกสิ่งทุกอย่าง ตลอดเวลา ทุกสิ่งที่กล่าวถึง กล่าว
ถึงมาแล้ว และจะกล่าวถึงอีกครั้ง ทุกสิ่งทุกอย่าง

·EI⁶ 12 12 12⁶

เอนด์เกมเริ่มต้นแล้ว อนาคตของเรายังไม่ได้ถูกกำหนด อนาคตของเราคืออนาคตของคุณ อะไรจะเกิด มันต้องเกิด

ทุกคนต่างมีความเชื่อของตนเองว่าเรามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร พระเจ้าสร้างเราขึ้นมา เราถูกมนุษย์ต่างดาวส่งมาทางลำแสง สายฟ้าพาดแบ่งร่างเรา หรือเรา มาทางประตุมิติ แต่ท้ายที่สุดแล้ววิธีที่เรามานั้นหาได้สำคัญไม่ เรามีดาวเคราะห์ดวงนี้ มีโลกนี้ มีผืนดินนี้ เรามาที่นี่ เราอยู่ที่นี้ มาตลอด และ ณ เวลานี้เรากียังอยู่ที่นี้ คุณ ผม เรา เหล่ามวลมนุษยชาติ คุณจะเชื่อว่าตอนแรกเริ่มเป็นอย่างไรนั้น ไม่สำคัญ เพราะสิ่งสำคัญคือตอนจบ ตอนจบต่างหากที่สำคัญ

นี่คือเอนด์เกม เกมแห่งจุดจบ

พวกเรามีด้วยกันสิบสองสาย ร่างกายอ่อนวัย แต่สืบเชื้อสายมาจากบรรพกาล สายพันธุ์ของเราถูกคัดเลือกไว้เมื่อหลายพันปีก่อน เราเตรียมพร้อมทุกวันมานานนับแต่นั้น เมื่อเกมเริ่มต้นขึ้น เราต้องคิดใคร่ครวญ ถอดรหัส ลงมือ และฆ่า บางคนอาจพร้อมน้อยกว่าคนอื่น เป็นธรรมดาที่ใครไม่พร้อมก็ต้องตายก่อน เอนด์เกมเล่นกันง่ายๆ แบบนี้ แต่สิ่งที่ไม่ง่ายก็คือเมื่อมีใครคนหนึ่งตาย มันจะส่งผลให้คนอื่น ๆ ตายอีกนับไม่ถ้วน เหตุการณ์สำคัญจะทำให้เป็นอย่างนั้น รวมทั้งสิ่งที่ตามมาด้วย คุณคือหนึ่งในหลายพันล้านคนที่ไม่รู้เรื่องเหล่านี้ คุณคือคนดูข้างสนามที่ไม่รู้เดียงสา คุณคือผู้แพ้ที่โชคดีและผู้ชนะที่โชคร้าย คุณคือผู้ชมละครเรื่องที่จะกำหนดชะตาคุณเอง

เราเป็นผู้เล่นเกม เป็นตัวเล่นของคุณ เราต้องเล่น ผู้เล่นจะต้องอายุมากกว่าสิบสามปี แต่ไม่เกินยี่สิบปี นั่นคือกฎของการแข่งขัน และเป็นกฎเช่นนี้มาตลอด เราไม่ได้มีพลังเหนือธรรมชาติ พวกเราบินไม่ได้ เสกตะกั่วให้เป็นทองคำไม่ได้ และรักษาเยียวายตัวเองไม่ได้เมื่อบาดเจ็บ หากความตายมาเยือน เราก็ต้องตาย เราเป็นมนุษย์ที่ตายได้ เราคือผู้สืบทอดมรดกของโลกนี้ เรามีหน้าที่ถอดรหัส "ปริศนาสำคัญแห่งความอยู่รอด" และใครคนใดคนหนึ่งจะต้องทำให้สำเร็จ มิฉะนั้นทุกคนจะถูกปรับแพ้ เมื่อรวมตัวกันเราคือทุกสิ่ง: แข็งแกร่ง อ่อนโยน โหดเหี้ยม ภัคดี ฉลาด ใจ อับลัทธิ ละมับ ใจร้าย โลเล สวยงาม ช่างวางแผน ขี้เกียจ ร่าเริง และอ่อนแอ

เรามีทั้งดีและเลว

เหมือนคุณ

เหมือนมนุษย์ทุกคน

แต่เราไม่ได้รวมตัวกัน เราไม่ใช่เพื่อนกัน เราไม่โทรหากัน ไม่ส่งข้อความหากัน ไม่มีการแชตออนไลน์ หรือนัดดื่มกาแฟ เราแยกย้ายและกระจายกันออกไปอยู่ทั่วโลก เราถูกเลี้ยงดูและฝึกปรี้อมาตั้งแต่เกิดให้ฉลาดและระแวงระวัง มีไหวพริบและกลอุบาย โหดเหี้ยมและไร้ปราณี เราจะไม่หยุดตามหาบุญแจสุภริศนาอันยิ่งใหญ่ เราล้มเหลวไม่ได้ พลาดหมายถึงตาย พลาดคือสิ้นสุดทุกสิ่ง จุดจบของทุกอย่าง

ความร่ำรวยจะชนะความแข็งแกร่งได้ไหม ความโง่จะอยู่เหนือความอ่อนโยนหรือเปล่า ความซื่อจะหยุดความงมงายได้หรือไม่ ผู้ชนะจะเป็นคนดีหรือร้าย มีทางเดียวเท่านั้นที่จะรู้คำตอบ

เล่น

รอด

แก้เกม

อนาคตของเรายังไม่ได้ถูกกำหนด อนาคตของเราคืออนาคตของคุณ อะไรจะเกิด มันต้องเกิด

ฉะนั้นฟัง

ติดตาม

ให้กำลังใจ

หวัง

ภาวนา

ภาวนาให้หนัก ถ้านั่นคือสิ่งที่คุณเชื่อ

เราคือผู้เล่น เป็นตัวเล่นของคุณ เราเล่นแทนตัวคุณ

มาเล่นกับเรา

ชาวโลก

เอนด์เกมเริ่มต้นแล้ว

มาร์คัส ลีอกเซียส เมกาลอส

ถนนฮาพิซอะลีพาซา เขตอะซีซมาห์มุดฮุดาเย่ อีสตันบูล ตุรกี

มาร์คัส ลีอกเซียส เมกาลอสรู้สึกเบื่อโลก เขาจำไม่ได้แล้วว่าก่อน เบื่อนั้นเป็นยังไง โรงเรียนน่าเบื่อ ผู้หญิงน่าเบื่อ ฟุตบอลก็น่าเบื่อ โดยเฉพาะ เมื่อทีมฟุตบอลทีมโปรดของเขา ทีมเฟเนอร์บาห์เซ กำลังแพ้ทีมมานิซัสพอร์ อย่างที่เป็นตอนนี้

มาร์คัสเหยียดปากใส่จอทีวีในห้องแคบไร้เครื่องตกแต่ง เขานั่งหลังงุ้มอยู่ บนเก้าอี้หนังสีดำนุ่มที่เหนียวติดผิวทุกครั้งที่เขายืดตัวขึ้น คำแล้วแต่มาร์คัสก็ ไม่ได้เปิดไฟในห้อง หน้าต่างถูกเปิดทิ้งไว้ ลมร้อนพัดพริ้วเข้ามาราวกับผีดู เช่นเดียวกับเสียงจากช่องแคบบอสพอร์ที่ดังกังวานไปทั่วอีสตันบูล...ทั้งเสียงหวูดต่า ลากยาวของเรือ และเสียงกระดิ่งจากทุ่งนลายน้า

มาร์คัสสวมกางเกงกีฬาขาสั้นสีดำตัวหลวมโพรง ไม่ใส่เสื้อ เห็นซี่โครง ยี่สิบสี่ซี่โผล่ชัดบนผิวสีน้ำตาลเข้ม แขนของเขาลำสั่นแข็งแรง เขาหายใจสบายๆ กล้ามเนื้อท้องแกร่ง ผมสีดำตัดสันเกรียน ดวงตาสีเขียว เม็ดเหงื่อไหลกลิ้งลงมา ที่ปลายจมูก คินนี่ทุกคนในอีสตันบูลอารมณ์คุกรุ่น มาร์คัสก็ไม่ได้ต่างจากคนอื่น ๆ

หนังสือเล่มหนึ่งเปิดค้างอยู่บนตัก เป็นหนังสือโบราณปกหุ้มหนัง ตัวหนังสือ บนหน้ากระดาษเป็นภาษากรีก มาร์คัสจดข้อความบางอย่างไว้ในเศษกระดาษบน หน้าที่เปิดค้างไว้ จาก*เกาะครีตอันกว้างใหญ่* ขำขอประกาศว่า*ข้าคือผู้สืบทอดวงศ์ ตระกูล บุตรแห่งชายผู้มั่งคั่ง* เขาอ่านหนังสือเก่าเล่มนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า เรื่องราว ของสงคราม การสำรวจ การทรยศ ความรัก และความตาย มันทำให้เขายิ้มได้

เสมอ

มาร์คส์เองอยากออกเดินทางเหลือเกิน อยากหนีไปจากความร้อนอันทรมาณของเมืองน่าเหนื่อยหน่าย เขาจินตนาการถึงท้องทะเลกว้างใหญ่แผ่ไพศาลอยู่ตรงหน้า สายลมเย็นพัดปะทะผิว การผจญภัย และเหล่าข้าศึกที่เรียงแถวอยู่ ณ เส้นขอบฟ้า

มาร์คส์ถอนหายใจพลางจับเศษกระดาษชิ้นนั้น มีอีกข้างของเขาถือมิดอายุเก้าพันปี ทำจากทองสำริดชิ้นเดียว ถูกหลอมในกองไฟแห่งนอสซัส เขากวาดใบมีดข้ามลำตัวและจดปลายที่ท่อนแขนขวา ออกแรงกดคมมีดบนเนื้อ แต่ไม่ออกแรงจนสุด เขารู้ข้อจำกัดของมีดนี้ดี เขาฝึกใช้มันตั้งแต่นี่ได้มา เขาเข้านอนโดยมีมีดซุกอยู่ใต้หมอนตั้งแต่อายุหกขวบ เข่าขาไก่ หนู หมู ม้า เหี้ยว และแกะ ด้วยมีดเล่มนี้ เขาใช้มันฆ่าคนมาแล้วสิบเอ็ดคน

ตอนนี้เขาอายุสิบหกปี เป็นช่วงอายุที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการแข่งขัน ถ้าอายุครบยี่สิบเมื่อไหร่เขาจะหมดสิทธิ์เล่นเกมนี้ เขาอยากเล่น เขายอมตายเสียดีกว่าจะถูกคัดออก

แต่โอกาสที่จะได้เล่นนั้นเกือบเป็นศูนย์ เขารู้แก่ใจดี เขาไม่เหมือนโอดิสซียุสสงครามไม่เคยมาหามาร์คัส การเดินทางครั้งยิ่งใหญ่ของเขาจะไม่เกิดขึ้น

สายของเขารอมาเก้าพันปีแล้ว นับตั้งแต่วันที่มิดเล่มนี้ถูกตีขึ้น มาร์คส์รู้เพียงว่าสายของเขาจะต้องรอไปอีกเก้าพันปี หลังจากมาร์คัสตายไปนานแสนนาน แม้แต่หนังสือเล่มนี้ก็คงป่นสลายเป็นผุยผง

มาร์คัสถึงได้เปื้อโลก

แฟนบอลในทีวีตะโกนเชียร์ มาร์คัสละสายตาจากมิดชิ้นมองทีวี ผู้รักษาประตูทีมเฟเนอร์บาห์เซปต์ลูกโค้งสุดปลายมือไปขอบสนามด้านขวา ลูกบอลลอยไปกระทบศีรษะมิดฟิลด์ร่างล่ำ บอลกระดอนไปข้างหน้า ข้ามแนวกองหลัง ตกใกล้กับฟุตบอลสองคนสุดท้ายก่อนถึงผู้รักษาประตูมานิซัสפור นักเตะแข่งกันวิ่งเข้าหาลูกบอล กองหน้าพาลูกหลุดไปได้ อยู่ห่างจากประตูยี่สิบเมตร ไม่มีใครอยู่สกัดบอลอีกแล้ว ผู้รักษาประตูตั้งท่าเตรียมพร้อม

มาร์คัสชะงักตัวไปใกล้จอ เวลาในสนาม 83:34 นาที เฟเนออร์บาร์เซ่ต้อง
ทำประตูให้ได้ และการทำประตูแบบเร้าใจเท่านั้นที่จะช่วยกู้หน้าให้ทีม หนังสือ
เก่าแก่เล่มนั้นสิ้นตกลงไปที่พื้น กระดาษจดปลิวออกจากตัวเล่ม ล่องลอยลลอม
ราวกับใบไม้หล่นจากต้น แฟนบอลบนอัฒจันทร์เริ่มลุกขึ้นยืน จู๋ ท้องฟ้าก็สว่างจ้า
ราวกับเหล่าเทพเจ้ามาเยือน เทพเจ้าแห่งท้องฟ้าก้าวออกมาเสนอตัวช่วย ผู้รักษา
ประตูก้าวถอยหลัง กองหน้าตั้งท่ายิงแล้วชดได้มข้อ ลูกบอลพุ่งปราดไปราวลูก
กระสุน

เมื่อลูกฟุตบอลตุงตาข่าย ทั้งสนามก็พาสว่างไสว แฟนบอลแผดเสียงกึกก้อง
เสียงร้องครั้งแรกเปี่ยมอารมณ์ฮึกเหิมที่ทำประตูได้ แต่ในทันใดก็แปรเปลี่ยนเป็น
เสียงตื่นตระหนกและสับสน...ตระหนกสุดขีดและสับสนสุดชีวิต ลูกไฟไหม้มา...
อุกกาบาตยักษ์ที่กำลังเผาไหม้ ระเบิดตัวขึ้นเหนือฝูงชน และพุ่งกระจายไปทั่วสนาม
กวาดกองหลังเฟเนออร์บาร์เซ่จนสิ้นซาก และระเบิดเป็นหลุมใหญ่ทะลุด้านท้าย
อัฒจันทร์หลัก

มาร์คัสเบิกตากว้าง จับจ้องฉากนองเลือดครั้งใหญ่ มันคือการสังหารโหด
เหมือนที่เห็นในหนังสืออเมริกันประเภทมหันตภัยทำลายล้าง ครั้งหนึ่งของสนาม
ผู้คนหลายหมื่นคนล้มตาย เผาไหม้และลูกโชนในกองเพลิง

มันคือสิ่งสวยงามที่สุดที่มาร์คัสเคยเห็น

เขาหายใจแรง เหงื่อมากมายนุ่มขึ้นเหนือแนวคิ้ว เสียงคนตะโกนฟังไม่ได้
ศัพท์อยู่ด้านนอก ผู้หญิงคนหนึ่งร้องโหยหวนอยู่ในคาเฟ่ด้านล่าง เสียงไซเรน
ดังระงมทั่วเมืองโบราณบนช่องแคบบอสฟอรัสที่เชื่อมระหว่างทะเลมาร์มะราและ
ทะเลดำ

ในจอทีวี ทั้งสนามก็พาลุกโพล่งด้วยเปลวเพลิง นักกีฬา ตำรวจ แฟนบอล
และโค้ชวิ่งสับสนอลหม่าน ไฟลุกท่วมตัวราวกับก้านไม้ขีดติดไฟ ผู้บรรยายกีฬา
ร้องขอความช่วยเหลือ ร่ำร้องหาพระเจ้า เพราะความไม่เข้าใจ กลุ่มคนที่ยังไม่ตาย
หรือใกล้ตายเหยียบย่ำ่าป็นปายแข่งกันหาทางหนี เสียงระเบิดดังขึ้นอีกครั้ง ก่อน
ภาพบนจอจะดับวูบ

หัวใจมาร์คัสเต้นแทบทะลุออกจากอก สมองร้อนระอุพอๆ กับสนามฟุตบอลไฟไหม้ ท้องแน่นและปั่นป่วน ฝ่ามือร้อนผ่าวและเหนียวหนึบ เขาก้มลงมอง เห็นว่าตัวเองผลอกดคมมีดโบราณเข้าต้นแขน หยดเลือดไหลรินจากมือเขา ไหลโดนแก้อี เประอะเปื่อนหนังสือ หนังสือเสียหายหมดแล้ว แต่นั่นไม่สำคัญหรอก เขาไม่ต้องการมันอีกต่อไป เพราะเวลานี้มาร์คัสกำลังจะเริ่มการเดินทางผจญภัยของเขาเอง

มาร์คัสมองกลับไปที่โทรทัศน์จอมีดอีกครั้ง เขารู้ว่ามันบางอย่างรออยู่ที่นั่น ท่ามกลางซากสิ่งของที่ถูกทำลาย เขาต้องหามันให้เจอ

เพียงหนึ่งชิ้นเท่านั้น

เพื่อตัวเขา สายพันธุ์ของเขา

เขายิ้ม มาร์คัสฝึกฝนมาทั้งชีวิตก็เพื่อวินาทีนี้ ในช่วงเว้นว่างจากการฝึก เขาฝันถึงเสียงเพรียกหา ภาพความพินาศในจินตนาการประสาวยุ่นเทียบไม่ได้เลยกับภาพจริงที่มาร์คัสเห็นในคืนนี้ อุกกาบาตถล่มทำลายสนามฟุตบอล คร่าชีวิตผู้คนไป 38,676 ชีวิต ตำนานเล่าขานตรงกันว่าจะมีคำประกาศครั้งยิ่งใหญ่เป็นครั้งแรกที่ตำนานเหล่านั้นกลายเป็นความจริงอันเจิดจรัส

มาร์คัสปรารถนา เฝ้ารอ และเตรียมการมาทั้งชีวิตเพื่อเอนด์เกม ลากันที่ความเบื่อหน่าย เขาจะไม่เบื่ออีกต่อไป ไม่ว่าเกมนี้จะจบด้วยชัยชนะหรือความตาย

มันถึงเวลาแล้ว

เขารู้ชัด

มันถึงเวลาแล้ว

ซีโยะโกะ ทะเคะดะ

22ปี สะตะชินะอิ โทริ นะสะ โอะกินะวะ ญีปุ่น

เสียงระฆังตีบอกขนาดเล็กดังขึ้นสามครั้ง ปลุกซีโยะโกะ ทะเคะดะให้ตื่นจากหลับไหล ศีรษะเธอเอียงห้อยไปด้านข้าง นาฬิกาดิจิตัลบอกเวลา 5:24 น. เธอจดจำไว้ ตอนนี้ตัวเลขพวกนี้สำคัญมาก มันมีนัยสำคัญ เธอคิดว่าก็คงเหมือนคนที่กำหนดความหมายให้ตัวเลขอย่าง 11:03 หรือ 9:11 หรือ 7:07 เธอคงจะเห็นตัวเลข 5:24 ไปตลอดชีวิต และมันก็จะมียัยสำคัญที่หนักหน่วงและเปี่ยมความหมายไปตลอดชีวิตของเธอเช่นกัน

ซีโยะโกะหันหน้าจากนาฬิกาบนโต๊ะข้างเตียง แล้วจ้องไปในความมืด เธอนอนตัวเปล่าเปลือยอยู่บนผ้าปูเตียง เสียดริมฝีปากอิมเต็ม พินิจพิเคราะห์เงาบนเพดาน รวากับมันจะแสดงข้อความอะไรบางอย่างให้เห็น

ระฆังไม่ควรดัง ไม่ใช่สำหรับเธอ

เธอได้ฟังเรื่องราวของเอนด์เกม และเรื่องบรรพบุรุษสุดมหัศจรรย์ของตัวเองมาทั้งชีวิต ก่อนระฆังดัง เธออายุสิบเจ็ดปี เป็นเด็กนอกคอกที่เรียนหนังสืออยู่กับบ้าน กะลาสินักเดินเรือผู้ช่ำของ คนสวนฝีมือดี และนักบินเขาตัวอ่อน เธอเชี่ยวชาญเรื่องสัญลักษณ์ ภาษา และการใช้คำ เธอเป็นนักตีความรหัสสัญญาณ และเป็นนักฆ่าที่ถนัดใช้ดาบ *วะกิซะชิ* เชือก *โอะโจ* และดาวกระจาย *ซุริเค็น* แต่พอระฆังดังขึ้น เธอกลับรู้สึกว่าคุณอายุหนึ่งร้อยปี หนึ่งพันปี หนึ่งหมื่นปี และแก๊ซันทุกวินาที ภาระหนักอึ้งของหลายศตวรรษกดทับเธอไว้

พอซีโยะโกะหลับตา ความมืดก็กลับมา เธออยากไปอยู่ที่ยื่น เธออยากไป

อยู่ในถ้ำ ใต้น้ำ หรือในป่าที่เก่าแก่ที่สุดบนโลก แต่เธออยู่ที่นี้ เธอต้องทำตัวให้ชินกับมัน อีกไม่นานความมืดมนอนธการจะแทรกซึมทุกที่ และทุกคนจะประจักษ์ เธอต้องควบคุมมัน ผูกมิตรกับมัน และรักมัน เธอเตรียมตัวมาสิบเจ็ดปี เธอพร้อมแล้ว ถึงแม้จะไม่เคยต้องการหรือฝารอให้มันเกิดขึ้นก็ตาม ความมืดมนจะเป็นเหมือนความเงิบที่อ่อนโยน ชิโยะโกะรับมือกับมันได้สบาย เพราะความเงิบเป็นส่วนหนึ่งในตัวตนของเธอ

เธอได้ยิน แต่เธอไม่เคยพูด

มองออกไปนอกหน้าต่างที่เปิดกว้างแล้วสูดลมหายใจ ฝนตกเมื่อคืนนี้ เธอรู้สึกได้ถึงความชื้นในจมูก ลำคอ และหน้าอก อากาศช่างสดชื่นเสียจริง

มีเสียงเคาะเบาๆ บนประตูเลื่อนหน้าต่างของเธอ ชิโยะโกะลุกขึ้นนั่งบนเตียงแบบตะวันตก แผ่นหลังผอมบางหันไปทางประตูห้อง เธอกระตือรือร้นสองครั้ง สองครั้งหมายถึง*เข้ามา*

เสียงไม้เคลื่อนผ่านไม้ เสียงฉากกันหยุดกึก เสียงคนเดินลากเท้าแผ่วเบา "ลูจึร๊ะมั่งเอง" ลูของเธอเอ่ยขึ้น ศีรษะก้มต่ำ ด้วยเป็นธรรมเนียมและกฎเกณฑ์ที่ผู้เล่นวัยเยาว์ต้องได้รับความเคารพสูงสุด "ลูจึจำเป็นต้องทำ" เขาพูด "พวกมันกำลังมา ทั้งหมดเลย"

ชิโยะโกะพยักหน้า

เขาหุบตาต่ำตลอดเวลา "ลูงเสียใจด้วย" เขาพูด "มันถึงเวลาแล้ว"

ชิโยะโกะกระตือรือร้นทำไม่เป็นจังหวะห้าครั้ง *โอเค ขอน้ำแก้วหนึ่ง*

"ได้สิ ได้เลย" เขาถอยออกจากห้องแล้วเดินไปอย่างเงิบเซียบ

ชิโยะโกะลุกขึ้นยืน สูดอากาศอีกครั้ง แล้วเดินไปที่หน้าต่าง ผิวกายซีดเผือดของเธอถูกห่อหุ้มด้วยแสงไฟสลัวจากในเมือง เธอจ้องมองเมืองนะชะ ที่นี้มีสวนสาธารณะ โรงพยาบาล ท่าเรือ ทะเลสีดำอันกว้างใหญ่และสงบนิ่ง มีลมพัดเอื่อยเฉื่อย ต้นปาล์มได้หน้าต่างส่งเสียงกระซิบ เมฆสีเทาลอยต่ำเริ่มส่องสว่าง รวกับมียานอวกาศลงมาเยี่ยมเยือน *พวกคนแก่คงตื่นกันแล้วสินะ ชิโยะโกะคิด พวกคนแก่มักจะตื่นเช้า* พวกเขาตีฆา กินข้าว กินหัวใช้เท้าตอง กินไข่ กินปลา และ

ดีมนมอุ่นๆ บางคนยังจำได้ว่าสงครามเป็นอย่างไร ไฟจากท้องฟ้าทำลายทุกอย่าง จนพังพินาศ และเปิดโอกาสให้เกิดใหม่ สิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นคงทำให้พวกเขา นึกถึงเหตุการณ์ในอดีตเหล่านั้น แต่ว่าการเกิดใหม่ละ ความเป็นความตายและ อนาคตของทุกคนขึ้นอยู่กับซิโยะโกะคนเดียวเท่านั้น

สุนัขเริ่มเห่าอย่างบ้าคลั่ง

ฝูงนกกรีดเสียงรัวแหลม

สัญญาณกันขโมยรถยนต์แผดดัง

ท้องฟ้าสว่างไสว กลุ่มเมฆแตกกระจายเมื่อลูกไฟขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นเหนือ ขานเมือง มันกรีดเสียง ลูกไหม้ และพุ่งชนท่าเรือ แรงระเบิดมหาศาลและไอน้ำ เตือดพล่านทำให้รุ่งอรุณสว่างจ้า ฝุ่นละออง หิน พลาสติก และโลหะก่อตัวเป็น พายุเหนือเมืองนะสะ ต้นไม้ตาย ปลาตาย เด็กตาย ความฝันและโชคลาภสูญสลาย คนโชคดียาตายอย่างรวดเร็วขณะหลับใหล ส่วนคนโชคร้ายถูกไฟเผาหรือกลายเป็น คนพิการ

ตอนแรกทุกคนจะนึกว่าเป็นแผ่นดินไหว

แต่แล้วพวกเขาจะประจักษ์ชัด

มันเป็นแค่จุดเริ่มต้นเท่านั้น

เศษซากปลิวหล่นทั่วทั้งเมือง ซิโยะโกะสัมผัสได้ว่าวัตถุชิ้นนั้นกำลังมาหา เธอ พื้นที่ที่เธอถอยห่างจากหน้าต่าง แห่งถ้ำส่องสว่างรูปร่างคล้ายปลาแมกเคอเรล ก็ร่วงลงบนพื้นห้อง เผาเสื่อหะตะมิจนเป็นรู

ลูกของเธอเคาะประตูอีกครั้ง ซิโยะโกะกระเท็บเท้าสองครั้ง *เข้ามา* ประตู ยังคงเปิดอยู่ ลูกรักษาระดับสายตาให้มองต่ำขณะมาหยุดอยู่ข้างเธอ และยื่นกิโมโน ผ้าไหมทรงเรียบง่ายสีน้ำเงินให้เธอสวมใส่ เมื่อเธอสวมกิโมโนแล้ว เขาจึงยื่น น้ำเย็นจัดให้

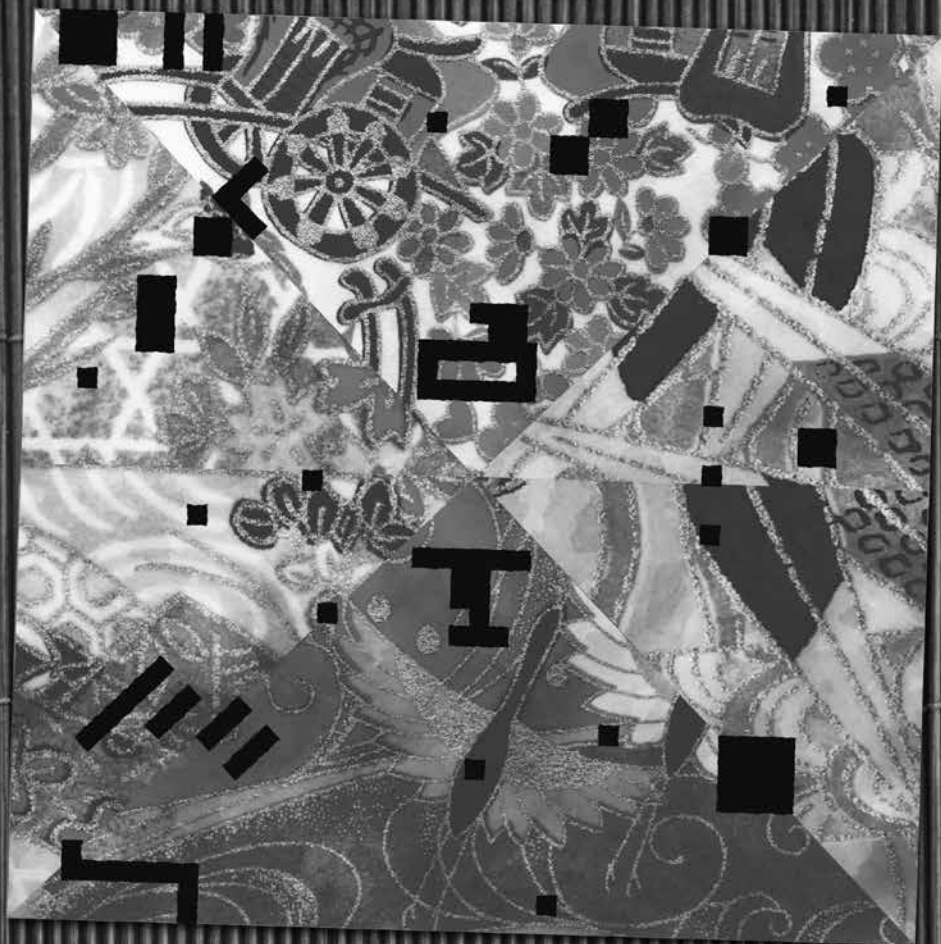
เธอเทน้ำลงบนแท่งถ้ำ มันส่งเสียงฉ่าและฟ่นไอน้ำออกมา จากนั้นน้ำก็ เตือดปุด สิ่งที่เหลืออยู่คือหินก้อนหยักสีดำแวววาว

ซิโยะโกะมองลูก เขามองตอบมาด้วยแววตาเศร้าโศก มันคือความเศร้าโศก

ของหลายศตวรรษ ความเศร้าโศกของช่วงชีวิตที่กำลังจะสิ้นสุดลง เธอโค้ง
เล็กน้อยเพื่อขอบคุณ เขาพยายามยิ้ม เขาเคยเป็นเหมือนเธอมาก่อน เฝ้ารอให้
เอนด์เกมเริ่มขึ้น แต่แล้วมันก็มองข้ามเขาไป เหมือนที่มันมองข้ามคนหลายคนมา
ตลอดหลายพันปี

แต่สำหรับซีโยโกะไม่เป็นเช่นนั้น

"สูญเสียใจด้วย" เขาพูด "เพื่อตัวหลานเอง เพื่อเราทุกคน อะไรจะเกิด มัน
ต้องเกิด"

ซาราห์ อโลเพย์

โรงเรียนมัธยมปลายไบรอัน โอมาฮา เนแบรสกา สหรัฐอเมริกา

อาจารย์ใหญ่ยืนขึ้น มองดูฝูงชนด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม "ฉันรู้สึกเป็นเกียรติมากที่จะแนะนำให้คุณรู้จักตัวแทนกล่าวสุนทรพจน์ในพิธีจบการศึกษาปีนี้ ซาราห์ อโลเพย์!"

ทุกคนส่งเสียงเชียร์ ประบมือ และฉีวาปากกันยกใหญ่

ซาราห์ลุกขึ้นยืน เธอสวมหมวกและเสื้อครุยสีแดง สายสะพายสีน้ำเงินของตัวแทนกล่าวสุนทรพจน์พาดอยู่บนหน้าอก เธอยิ้มกว้าง เธอยิ้มมาทั้งวัน เธอยิ้มมากไปจนเจ็บหน้า เธอมีความสุข อีกไม่ถึงเดือนเธอจะอายุสิบแปด เธอจะไปอยู่ที่แหล่งชุดค้นทางโบราณคดีในโบลิเวียกับคริสโตเฟอร์แฟนหนุ่มตลอดช่วงหน้าร้อน และเรียนต่อมหาวิทยาลัยพรินซ์ตันในฤดูใบไม้ร่วง วันที่ที่อายุครบยี่สิบ เธอจะได้เริ่มต้นชีวิตที่เหลือ

เธอจะเป็นอิสระในอีก 742.43625 วัน

เธอจะหมดสิทธิ์ลงแข่ง

เธอนั่งแถวสอง ถัดจากกลุ่มผู้บริหารโรงเรียน สมาชิกสมาคมผู้ปกครองและบรรดาโค้ชฟุตบอล เธอนั่งห่างจากทางเดินไม่กี่ที่นั่ง รีนา สมิทสัน เพื่อนสนิทตั้งแต่เกรดสามนั่งอยู่ติดกัน ส่วนคริสโตเฟอร์นั่งถัดไปข้างหลังอีกสี่แถว เธอมองสำรวจเขาอย่างรวดเร็ว ผมบลอนด์ นัยน์ตาสีเขียว หนวดเคราขึ้นเล็กน้อยหลังการโกนเมื่อเช้า เขาเป็นคนใจเย็น จิตใจดี หน้าตาดีที่สุดในโรงเรียน ที่สุดในเมือง หรืออาจที่สุดในรัฐ แต่สำหรับเธอ เขาหน้าตาดีที่สุดในโลก

"ลูลูเลย ไร้เสื่อ" คริสโตเฟอร์พูดพลางยิ้มกว้าง

ซารารห์และคริสโตเฟอร์คบกันตั้งแต่เกรดเจ็ด ตัวติดกันเป็นปาห้องโก๋ ครอบครัวยุโรป คริสโตเฟอร์เป็นหนึ่งในครอบครัวยุโรปที่ร่ำรวยที่สุดในโอมาฮา รวยมาก ถึงขั้นที่พ่อแม่ไม่สนใจจะบินกลับจากไปทำธุรกิจในยุโรป เพื่อมาร่วมพิธีจบการศึกษา ของลูกชาย และเมื่อคริสโตเฟอร์เดินขึ้นเวที ครอบครัวยุโรปของซารารห์ก็จะส่งเสียงเชียร์ ดังที่สุด คริสโตเฟอร์มีโอกาสได้เข้าเรียนโรงเรียนเอกชนหรือโรงเรียนประจำที่พ่อ ของเขาเคยเรียน แต่เขาปฏิเสธไป เพราะไม่อยากอยู่ห่างจากซารารห์ นั่นเป็นหนึ่งใน หลายๆ เหตุผลที่เธอรักเขา และเชื่อว่าทั้งสองจะได้อยู่ด้วยกันตลอดไป เธอ ต้องการอย่างนั้น เธอรู้ว่าเขาก็ต้องการเช่นเดียวกัน และมันจะเป็นจริงได้ในอีก 742.43539 วัน

ซารารห์ไปถึงทางเดิน เธอสวมแว่นตาเรย์แบนเวทย์ฟาเรอร์สีชมพูที่พ่อให้ เป็นของขวัญคริสต์มาส บดบังดวงตากกลมโตสีน้ำตาลของเธอ ผมยาวสีน้ำตาลแดง ถูกรวบตึงเป็นหางม้า ผิวเนียนนุ่มสีน้ำตาลเข้มเปล่งประกาย ใต้เสื้อครุย เธอแต่ง ตัวเหมือนคนอื่น

แต่จะมีนักเรียนในรุ่นของเธอสักกี่คนที่ต้องนำวัตถุโบราณขึ้นเวทีไปด้วย ซารารห์สวมมันไว้รอบคอ เหมือนที่เทตเคยสวมตอนมีสิทธิ์ชิงแข่ง มันเป็นเช่นนี้ ตลอด ส่งต่อจากผู้เล่นคนหนึ่งไปยังผู้เล่นอีกคน ทั้งหมดสามร้อยรุ่น สิ่งที่อยู่จาก สายสร้อยคือเศษหินสีดำขัดมัน ซึ่งผ่านความรัก ความทุกข์ ความงาม ความสว่าง ความเศร้า และความตายมาหกพันปี ซารารห์สวมมันมาตลอดตั้งแต่เทตบาดเจ็บ ตั้งแต่สภาพแห่งเผ่าพันธุ์ตัดสินว่าเธอควรเป็นผู้เล่น ตอนนั้นเธออายุสิบสี่ปี เธอ ไม่เคยถอดเครื่องรางเลยตั้งแต่นั้น ชินกับมันมากจนแทบไม่รู้สึกรู้ว่าสวมอยู่

ขณะเธอเดินไปยังเวที เสียงเรียกเป็นจังหวะดังขึ้นจากด้านหลัง "ซา-รารห์! ซา-รารห์! ซา-รารห์!" เธอยิ้ม หมุนตัวไปมองเพื่อนๆ เพื่อนร่วมชั้น คริสโตเฟอร์ เทตพี่ชายของเธอ และพ่อแม่ แม่ยกแขนโอบพ่อไว้ ทั้งคู่ดูภาคภูมิใจและมีความสุข ซารารห์ทำสีหน้าประมาธว่า หนูประหม่าจัง พ่อจึงยิ้มและชูนิ้วโป้งให้ เธอก้าว ขึ้นเวที และรับประกาศนียบัตรจากอาจารย์ใหญ่ อาจารย์ชูเมกเกอร์ "ครูจะคิดถึง